

Tijdschrift voor Tandheelkunde

JANUARI 1941

XLVIII JAARGANG

AFLEVERING 1

REDACTIONEEL GEDEELTE

NA TWINTIG JAREN

Bij het beëindigen van den zeven en veertigsten jaargang heeft de Redactie in haar huidige samenstelling twintig jaren ononderbroken de leiding van dit Tijdschrift in handen gehad en het zal den lezer niet verwonderen, wanneer dit feit ons aanleiding geeft een oogenblik op de verstreken twee decennia terug te zien.

In haar eerste opstel, in de aflevering van Januari 1921, getiteld „Nieuwe Wegen” schreef zij onder meer:

„Uit een en ander moge blijken, dat de Redactie den wil en de lust heeft, hare krachten te geven aan het Tijdschrift, maar zij put daaruit tevens het recht om medewerking te eischen van de tandartsen.

Men dient te begrijpen, dat geen Redactie, zelfs niet de meest volmaakte, van haar taak iets terecht kan brengen, zònder die medewerking, en te vaak wordt vergeten dat, wanneer men kritiek oefent op den gang van zaken in het Tijdschrift, dit óók is zelfkritiek, omdat men medeverantwoordelijk is voor den inhoud, hetgeen wil zeggen, dat het peil van dit Tijdschrift ten slotte niet kan uitkomen boven het peil van de Nederlandsche tandheelkundige professie!”

En in een artikel „Tandheelkundige Politiek” in hetzelfde nummer, schreef de hoofdredacteur:

„Wij zien dan momenteel aan de orde: Reorganisatie van het Onderwijs, Organisatie van het Ziekenfondswezen, Organi-

satie van den Militair-Tandheelkundigen Dienst, Organisatie van het Schooltandklinikwezen, Bestrijding van de onbevoegde uitoefening van de tandheelkunst"

„Wij zien dus een innigen samenhang: verbetering van onderwijs, vermeerdering van het aantal tandartsen, hulp aan on- en minvermogenden”.

Wanneer men nu — twintig jaar later — eens aan het peinen gaat en men zich bewust wordt van het feit, dat dit ook heden neergeschreven had kunnen zijn, vraagt men zich onwillekeurig af of er dan in al die jaren niets is bereikt, of de Nederlandsche tandheelkunde niet is uitgekomen boven de situatie van 1921 en of de tandheelkundige organisaties en de leiding van dit Tijdschrift naar beste weten en vermogen het hare hebben gedaan om te trachten er van te maken wat er van te maken was.

Wij zijn van meening, dat deze vragen inderdaad bevestigend beantwoord kunnen worden, dat er in die jaren veel en goed werk is verricht, zij het dan ook dat daaraan — als aan alle werk — vanzelfsprekend ook velerlei tekortkomingen hebben gekleefd, en dat ondanks het feit dat van ideale eindresultaten van al deze bemoeiingen nog allerminst sprake is, het huidige uitzicht ruimer vergezichten opent dan toen het geval was.

De tandheelkunde heeft zich thans in Nederland een plaats veroverd, waarbij niet langer wordt ontkend, dat zij beschouwd dient te worden als een belangrijk onderdeel van de volksgezondheidszorg en haar vertegenwoordigers worden als gelijkgerechtigden gehoord bij het treffen of voorbereiden van die maatregelen, die beoogen daarin verbetering te brengen. Bij die besprekingen, hetzij deze het ziekenfondswezen, schoolkinder- of kleuterbehandeling betreffen, staat de gedachtenwisseling op aanzienlijk hooger plan dan vroeger het geval was en is het inzicht algemeen geworden, dat van sociale tandheelkundige verzorging slechts sprake zal kunnen zijn, wanneer deze zich ontwikkelt langs de lijnen door de Nederlandsche tandartsen aangegeven, die bij de samenstelling dezer plannen zich ook ten opzichte van het buitenland allerminst behoeven te schamen, in-

tegendeel, op meer dan één punt eigen en goede wegen zijn gegaan!

De groep van ongeveer 400 tandartsen, werd er een van 1400, en dienovereenkomstig steeg het ledental onzer Verenigingen en de oplage van ons Tijdschrift. Wat dit Tijdschrift zelf betreft, stonden wij in 1921 aan het begin van het herstel der internationale betrekkingen na den rampspoedigen wereldoorlog en dankbaar hebben wij onze kolommen geopend voor de beste vertegenwoordigers der internationale wetenschappelijke tandheelkunde, hetzij door de publicatie van hunne hier te lande gehouden voordrachten, hetzij doordat zij vriendelijk genoeg waren ons oorspronkelijke artikelen zonder meer af te staan.

Ook uit eigen kring hebben vele oorspronkelijke bijdragen in het Tijdschrift het licht gezien en ook in dit opzicht is er belangrijk verschil met vroeger te constateeren.

En dan, na dit retrospectief gepeins, gaat onwillekeurig de blik weer vooruit. Opnieuw is Europa in een afschuwelijk conflict geraakt en ditmaal is ons land daarbij nog aanzienlijk sterker betrokken dan voor vijf en twintig jaren, zóó zeer zelfs, dat velen de lust ontbreekt om meer te doen dan het strikt noodzakelijke.

En toch, stilstaan is onmogelijk, ook thans moeten wij niet alleen verder, maar ook vooruit!

Achter de namelooze ellende van dezen volkerenkrijg schemert toch ook weer de hoop op een betere toekomst, beter vooral voor de groote massa, die als ideaal het oogenblik ziet komen, waarop ook voor de minder goed gesitueerden het leven meer te bieden zal hebben dan tot nu toe veelal het geval was en dan niet „afgedwongen” door den klassestrijd, maar veroverd op grond van meer begrip voor haar nooden!

Daarbij zullen de belangen van de gezondheid van die massa een grootere rol gaan spelen dan vroeger en hier hebben de tandartsen het voorrecht te behooren tot een groep, die sinds jaar en dag voor die belangen gestreden heeft. Wij hebben alle reden te verwachten dat onze inzichten straks een ruimer gehoor zullen vinden dan tot nu

toe ooit het geval is geweest en daarom is er alle aanleiding om niet bij de pakken neer te zitten, maar ons op te maken tot de taak die binnen afzienbaren tijd ons deel moet zijn, namelijk om met raad en daad mede te kunnen werken aan de saneering van ons Nederlandsche volk.

Zoowel de bevordering van de tandheelkundige wetenschap als het beramen van efficiënte sociale maatregelen zullen tot dit doel kunnen voeren en ook dit Tijdschrift hoopt daaraan naar mate van zijn krachten mede te kunnen werken, opdat na nog eens twintig jaren getuigd zal kunnen worden, dat wij onzen plicht indachtig zijn geweest!

REDACTIE